

[Jørgen Estrup]

finder vi, at det er nødvendigt med reel parlamentarisk indsigt i alle forstærkningsaftaler. Vi må have en godkendelsesprocedure på området.

Den socialdemokratiske dagsorden, som er foreslået, kan vi støtte. Det er et skridt i den rigtige retning at etablere en sådan godkendelsesprocedure. Om den er tilstrækkelig, må praksis vise. Jeg bemærkede, at hr. Lasse Budtz understregede, at hvis den procedure ikke var tilstrækkelig, kunne det jo tages ned i salen under overholdelse af nødvendig fortrolighed. Det synes jeg er en væsentlig ting at slå fast. Jeg mener, at vi i den kommende tid skal gå dybere ned i, hvad grundlovens § 19 kræver af os.

Jeg skal ikke skjule, at jeg har en vis sympati for SF's dagsorden. Jeg synes, at vi i dag skal slå os til tåls med det vigtige skridt, vi tager, om forelæggelse for Det Udenrigspolitiske Nævn, og så se, om det er nødvendigt at gå længere.

Arne Melchior (CD):

Ordføreren for forespørgerne sagde i sin svartale, at han var i tvivl om, hvorvidt det er Danmark, der skal forstærke forstærkningerne, i stedet for omvendt. Jeg synes, at det er en absurd og totalt falsk problemstilling. Der er ikke tale om et enten-eller. I et sådant samarbejde er der selvfølgelig tale om et både-og.

Det skal i denne sammenhæng fra CD's side være understreget, at forstærkninger jo netop er meningen med at være medlem af en alliance, og det skal også være klart sagt til de nationer i alliancen, som i givet fald skulle komme til at yde os sådan forstærkning, at de sandelig skal være så hjerteligt velkomne, og at vi med stor tilfredshed og taknemlighed konstaterer, at vi er med i en alliance, hvor andre er villige til at komme os til undsætning.

Lad mig i denne forbindelse bare minde om, hvor Europa havde været henne i dag, hvis USA ikke var kommet Europa til undsætning såvel i første som i anden verdenskrig. Hele diskussionen om forstærkningsydelse og forstærkningsmodtagelse skal naturligvis ses med positivt fortegn – således forstået, at det i allerhøjeste grad er i dansk interesse.

Jeg skal dernæst tillade mig at sætte en hel linje af spørgsmålstegn ved den påstand, som blev gjort gældende af SF's anden ordfører i dag: at en mobilisering eller indledning af afsendelse og modtagelse af forstærkninger auto-

matisk skulle betyde en optræning af krisen. Jeg bestrider denne påstand. I hvert fald vil den ikke under alle omstændigheder kunne være rigtig, men jeg erkender da, at det er svært at forestille sig scenariet.

Men igen er det ganske naturligt at tænke på begivenheder, vi selv har oplevet. Ville en dansk mobilisering i den første apriluge i 1940 have optrappet nogen som helst krise? Ville det planlagte og besluttede angreb af den grund være blevet et dobbelt angreb? Hvis det endelig skulle have ændret noget, så var det måske i retning af en tilbageholdenhed, måske en udsættelse – hvem ved? – det gør jeg mig ikke nogen forestillinger om, men det ville da i hvert fald ikke have gjort det værre, end det blev. Men det ville have været en retfærdighedshandling over for danske officerer og menige, det danske mandskab, og over for den danske befolkning at give det varsel, at nu er der altså noget sådant under opsejling, og derfor tager vi de helt selvfølgeligelige forholdsregler, som ethvert menneske, der mærker et angreb møde sig, må tage, og som en nation lige så givet må tage.

Da der ikke er nogen, der vil beskyldte os for at ville angribe nogen – end ikke i deres vildeste fantasi – så vil i en given krisesituation en rebning af sejlene, en tilkaldelse af flere af egne og andres styrker i alliancen, tværtimod kunne være krigsforhindrende. Det må være lige så logisk i det mindste at antage dette, fordi en potentiel angriber, der er helt overbevist om at ville blive mødt med kvalificeret modstand, må få en anledning ekstra til at tænke sig om, før angrebet sættes ind.

Derfor må jeg helt afvise den påstand, der gang på gang i debatten fremføres som et skræmmemiddel over for folk: Hvis du sætter en ordentlig lås på din dør, hvis du forstærker politiets bevogtning omkring kongehus eller politikere eller andre, som er truede, ja, så optrapper du dermed. Det er efter min mening en fuldstændig vanvittig tankegang og det modsatte af rigtigt.

Man kunne også i dag spørge, hvis ærinde hr. Pelle Voigt går. Og for mig er der ingen tvivl om, at han går sit og sit partis ærinde, og at han går NATO-modstandernes ærinde, og det er hans legitime ret at gøre sådan. Men jeg fastslår altså som min opfattelse, at det er NATO-modstandernes ærinde, han går, og at det derfor efter min forståelse af dette lands interesser ikke